

Dobro zdravilo.

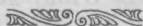
M nekí vasi je bila uboga mati, ki je imela dva sina. Oba sta bila lažniva. Večkrat sta se zlagala, in s tem zelo žalila svoje starše.

Starši so ju večkrat svarili in tudi kaznovali. Ker pa ni nič pomagalo, sta morala klečati, kadar sta se zlagala.

Nekega dne sta bila v šoli zaprta, in sta rekla, da sta morala pisati nalogo. Ker jima pa mati ni verjela, je šla k učitelju in ga vprašala: »Sta li res morala dečka pisati nalogo?« Učitelj se začudi in reče: »To ni res, marveč bila sta zaprta.«

Mati vpraša: »Kako naj bi pa dečka odvadila grde laži?« Učitelj malo pomisli in reče: »Kadar se dečka zlažeta, naj laž zapišeta in jo zvečer bereta pred vso družino.« Ko pride mati domov, reče dečkoma: »Kje sta bila danes toliko časa?« Rečeta, da sta morala pisati nalogo. Mati ju zavrne: »Ne, lažeta! Vidva sta bila zaprta.« Prestrašita se in prosita mater odpuščenja. Mati jima odpusti in reče, da morata odslej vsako laž napisati in jo brati pred vso družino. Dečka je bilo zelo sram, ko sta morala zvečer brati. Vsled tega sta se laži odvadila ter postala poštena in pridna dečka.

J. R.

Na ulici.

Milko in Janko sta se bila stepla na ulici; valjala sta se po snegu in se premetavala kakor dva muca.

Prišel je gospod učitelj.

»O!«

Vstala sta in pobegnila osramočena. Gospod učitelj je pa stal na ulici in se je čudil:

»O! O! Takó?«

Drugi dan je bila šola.

»Komar!« —

Milko je vstal in zrl v gospoda učitelja.

»Leskovec!« —

Tudi Janko se je dvignil.

»Kaj sta imela včeraj na ulici?«

Milko je zardel do ušes.

»Tepla sva se.«

»Ahá! In sedaj?«

»Sva se že sprijaznila.«

»Dobro.«

Gospod učitelj je namignil, naj sedeta; sedela sta tiho in se nista ganila.

Po šoli sta šla skupaj domov.

»Milko!«

»Kaj?«

»Jaz te imam rad; lepó si povedal v šoli.«

»Saj je res!«

»Prijatelja bodiva zanaprej!«

»Bodiva!«

Podala sta si roké in sta se razšla . . .

* * *

Milko in Janko sta bila odslej najboljša prijatelja in sta v šoli tudi najboljše znala.

Gospod učitelj ju je imel zeló rad.

In na ulici se nista nikdar več sprla . . .

Cvetinomiški.

